

[Formanden]

tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 206:

Forslag til lov om ændring af lov om aktive-ringsordning ved hjemmehjælp og dagpasning af børn. (Udvidelse af aktiveringsordningen).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 24/2 93. Første behandling 10/3 93. Betænkning 1/4 93).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 8 stemte for, 103 imod.

Ændringsforslag nr. 3
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslagene nr. 4 og 5
forkastedes uden afstemning.

§ 1, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6 og ændringsforslag nr. 1 angående titlen forkastedes uden afstemning.

§ 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 229:

Forslag til lov om udbetaling af godtgørelse til umyndige HIV-positive blodere, transfusions-smittede m.fl.

Af sundhedsministeren (Torben Lund).
(Fremsat 17/3 93. Første behandling 23/3 93. Betænkning 1/4 93).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-6
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 82:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand og lov om påligning af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven). (Adgang for kommunerne til at yde tilskud til børnepasning samt indførelse af friere valg for forældrene af dagtilbud til deres børn).

(Fremsat 29/10 92. Taget tilbage 11/2 93 af socialministeren (Karen Jespersen). Optaget 11/2 93 af Pia Christmas-Møller (KF) og Eva Kjer Hansen (V). Første behandling 18/11 92. Betænkning 1/4 93).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er med stor skuffelse, at vi i Det Konservative Folkeparti om lidt må konstatere, at Folketinget forkaster dette lovforslag; men jeg er sikker på, at det ikke kun er en skuffelse for Det Konservative Folkeparti, men i høj grad også for de mange børnefamilier, der har brug for at få løst deres børnepasningsproblem, og som mange gange meget gerne selv vil passe deres børn.

Lovforslaget lægger op til at give kommunerne mulighed for at give forældre et tilbud om at få et kontant tilskud til pasning af børn, når de vel at mærke i øvrigt er berettigede til en plads i en daginstitution. Der er altså tale om en dobbelt frivillighed, som Kommunernes Landsforening i øvrigt har bedt om at få for ganske nylig.

Kommunernes Landsforening har påpeget, at det vil koste omkring 4 mia. kr. at afvikle det eksisterende, massive ventelisteproblem inden år 2000, og kommunerne har i den anledning appelleret om at få lidt friere regler at arbejde efter. De har bl.a. bedt om at få mulighed for at give forældre et kontant tilskud til løsning af pasningsproblemet, enten i privat regi eller ved at forældrene selv løser opgaven. Og mange forældre vil rent faktisk gerne være hjemme i de første år.

Når alt det er sagt, må jeg sige, at det er en skuffelse, at ikke mindst Kristeligt Folkeparti, men også Fremskridtspartiet har meddelt i betænkningen, at man vil afvise forslaget. Kristeligt Folkeparti var positivt indstillet ved førstebehandlingen, men der er jo sket noget siden: Partiet er kommet i regering. Og all right, det koster at gå i regering, det ved vi alle sammen.

Men Fremskridtspartiet har ikke Kristeligt Folkepartis problemer, og jeg må sige, at det er noget besynderligt at læse betækningsbidraget, hvor Fremskridtspartiet mener, at dette lovforslag vil medføre en stavnsbinding af familierne. Det er en utrolig forkert argumentation. Fremskridtspartiet siger også, at lovforslagets vedtagelse ville betyde øgede offentlige udgifter, men der er siger og skriver overhovedet intet belæg for den påstand, intet belæg! Lovforslaget går alene ud på at give kommunerne en mulighed for at give et kontant tilskud, som de i givet fald selv fastsætter; forældrene har mulighed for at sige ja tak eller nej tak til tilbudet, og mange gange vil dette kontante tilskud være væsentlig lavere end den faktiske omkostning, som alternativt ville blive pålagt kommunerne i forbindelse med en egentlig daginstitution. plads.

Fremskridtspartiets argumentation er totalt forkert og fejlagtig, og det er en stor skuffelse at konstatere, at Fremskridtspartiet ikke vil være med til at give børnefamilierne større valgmuligheder.

Formanden:

Hr. Tom Behnke for en kort bemærkning, og så vil jeg benytte lejligheden til at gøre opmærksom på, at der er for megen uro, især til venstre for talerstolen.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg synes, det er lige rigelig flot, at fru Pia Christmas-Møller begynder at tale om at give børnefamilierne større frihed og valgmuligheder. Netop Det Konservative Folkeparti og et flertal her i Folketinget har været med til at stække børnefamiliernes muligheder og valgfriheder. På grund af det ekstremt høje skattniveau, vi har her i landet, er begge forældre nødt til at være udearbejdende og have en lønindtægt, for ellers kan man ikke eksistere. Er det frihed at give folk et så højt skattetryk? Nej, det er det selvfølgelig ikke.

Men får vi et lavere skattetryk ved at give tilskud til endnu flere mennesker og give endnu højere tilskud? Nej, vi får et endnu højere skattetryk og dermed en endnu større begrænsning af borgernes personlige frihed. Vi vil ikke være med til at købe vælgere på skatteborgerens regning, og det er det, De Konservative og Venstre gør.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Den argumentation, hr. Tom Behnke netop har fremført, dækker jo dårligere end et figenblad i en efterårsstorm for Fremskridtspartiets fuldstændig vanvittige indstilling til dette lovforslag. Der er tale om at give både forældre og kommuner større valgfrihed, der er tale om at give mange mennesker tilbud om et kontant tilskud, som vil være en billigere løsning for kommunerne på pasningsproblemet end alternativet, nemlig at give dem en offentlig daginstitutionsplads, som de er tvunget til, sådan som reglerne er i dag.

Jeg savner konsekvensen fra Fremskridtspartiet; jeg savner, at partiet tager konsekvensen af den argumentation, man lige har fremført, for den konsekvens må jo blive, at man stiller forslag om, at alle offentlige tilskud til børnepasning bliver fjernet. Det er jo konsekvensen af Fremskridtspartiets argumentation, men det forslag har jeg endnu ikke set fra Fremskridtspartiet. Jeg vil da godt høre, om man er på vej med et sådant forslag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg er helt enig i, at vi skal give større valgfrihed, og vi har også i vores betænkning bidrag påpeget, hvorledes denne større valgfrihed kan gives, uden at der er andre, der skal betale for det, og uden at man samtidig binder sig selv på hænder og fødder.

Det, der er løsningen – ikke bare på dette problem, men på en række af de andre problemer, som et flertal her i Folketinget har skabt for den danske befolkning – er skattelettelser i et sådant omfang, at folk får råd til selv at vælge. Man skal have råd til at vælge, om man vil have begge forældre på arbejdsmarkedet, om den ene af forældrene, enten faderen eller moderen, skal gå hjemme og passe børnene, eller om man ønsker at få passet børnene enten offentligt eller privat. Og hvis det fuldstændig er forbigået Det Konservative Folkepartis opmærksomhed, skal jeg her fra denne talerstol gøre opmærksom på, at stod det til os, fjernede vi enhver form for tilskud til børnepasning.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det var en klar melding til børnefamilierne fra Fremskridtspartiet.

Jeg er nødt til at gøre det klart for hr. Tom Behnke, at det er der ikke flertal for her i Folketinget, og der er heller ikke flertal for at nedsætte personskatterne her og nu, hvad vi i øvrigt beklager fra konservativ side. Vi har gentagne gange stillet forslag om at få reduceret skattetrykket, men her ligger et konkret forslag, som giver mulighed for, at børnefamilierne kan få større valgfrihed. Det giver samtidig mulighed for, at kommunerne kan reducere deres samlede udgifter til børnepasning.

En række kommuner har henvendt sig til bl.a. mit eget parti med konkrete beregninger, der dokumenterer, at det er væsentlig billigere for dem at give familierne et kontant tilskud som alternativt tilbud til en offentlig daginstitutionsplads. Må jeg gøre opmærksom på, at her i Københavns Kommune koster en vuggestueplads mellem 80.000 og 90.000 kr. årligt og en børnehaveplads mellem 60.000 og 70.000 kr. årligt. Og det er jo ikke de beløbstørrelser, vi forestiller os at kommunerne vil vælge at tilbyde familierne som kontant tilskud.

Der er altså tale om, at man vil kunne få flere tilfredse borgere for færre penge; det har en række kommuner dokumenteret ved beregninger, så derved vil man faktisk imødegå Fremskridtspartiets primære bekymring, nemlig bekymringen for det samlede offentlige udgiftstryk og dermed for skattetrykket. Og det vil man oven i købet gøre, samtidig med at man giver borgerne mere fleksible muligheder og større valgfrihed, som giver dem mulighed for at indrette deres tilværelse, som de ønsker det. Det burde være en politik, som Fremskridtspartiet også kunne støtte.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Med de galoperende udgifter, den danske stat har – ikke mindst på grund af Det Konservative Folkeparti – er det ikke muligt at nedsætte skatterne i Danmark med den politik, der bliver ført af et flertal.

Det Konservative Folkepartis politik hænger jo ikke sammen på dette punkt. Man kan da ikke med den ene hånd strø tilskud ud til alt og alle for at købe sig stemmer ude i landet og med den anden hånd love skattelettelser. Det hænger jo ikke sammen.

[Tom Behnke]

Når prisen for børnepasning er så høj, som den er nogle steder i det offentlige – det er jo ikke alle steder, den er det, men nogle steder er den meget høj – hænger det jo bl.a. sammen med, at der bliver givet så enormt høje tilskud. Brugere, forældrene, ser jo ikke den reelle pris; de ser kun en tredjedel af prisen eller i nogle tilfælde, specielt i Københavnsområdet, endda meget, meget mindre end en tredjedel. Så er det klart, at man som forbruger vægter, hvilken vare man får til hvilken pris. Og når man som forbruger kun skal betale en tredjedel eller mindre af den reelle pris, er det da klart, at så brokker man sig ikke på noget tidspunkt. Så synes man da, det er i orden, og så bliver prisniveauet skruet kunstigt op på skatteborgernes bekostning.

Hvis det var således, at man skulle betale den reelle og den fulde pris, ville forældrene naturligvis i den grad gøre oprør over de enormt høje omkostninger i de offentlige pasningsordninger, og så ville priserne falde. For hvis ikke de gør det, ville forældrene vælge en privat pasningsordning, som alt andet lige ville være billigere, og så ville man få en reel konkurrence og dermed den lavest mulige pris og den bedst mulige kvalitet. Det er det, vi ønsker i Fremskridtspartiet, og at man ikke ønsker det blandt de borgerlige partier, kan vi kun beklage.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Fru Pia Christmas-Møller sagde i sit sidste indlæg, at Det Konservative Folkeparti gentagne gange her i salen har stillet forslag om at sænke skattetrykket for den danske befolkning. Nu må gentagne gange vel være et vist antal, så jeg vil gerne bede fru Pia Christmas-Møller nævne bare to-tre eksempler her fra talarstolen.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Ja, da vi havde regeringsmagten, gjorde vi jo oven i købet sagen til et kabinetsspørgsmål og udskrev et folketingsvalg. Vi havde forinden ikke mindre end tre store planer: Vi havde »Planen«, så var der »Gang i 90'erne« fra Socialdemokratiet som modsvar – jeg ved ikke, om hr. Ole Donner kan huske forløbet – og vi

endte med »Helhedsløsningen«, hvor vi imødekom Folketingets flertal så meget, som vi overhovedet kunne, men hvor der stadig væk var tale om en markant reduktion af marginalskatterne.

Jeg ved ikke, om hr. Ole Donner som skattepolitisk ordfører kan huske, at vi faktisk stillede forslag om at fjerne 6 pct.-skatten, og oprindeligt var vores udspil præget af, at vi både ville fjerne 6 pct.- og 12 pct.-skatten. Men vi kom ikke igennem med det. Vi tog et folketingsvalg på det, og det nye Folketings flertal blev ikke sammensat på en sådan måde, at det var muligt at komme igennem med det efter valget, selv om det var muligt at etablere en ny borgerlig regering.

Så jo, hr. Ole Donner, vi har faktisk dokumenteret vilje til at reducere personskatterne og skattetrykket i øvrigt. Og skattetrykket er også blevet reduceret over de senere år, det er bare ikke sket ved en reduktion af personskatterne, men ved fjernelse af afgifter m.v. Men nu er det her ikke en skattediskussion, men derimod et spørgsmål om, hvorvidt Fremskridtspartiet er på borgerne side, om Fremskridtspartiet vil være med til at give borgerne og børnefamilierne mulighed for at vælge at passe deres børn selv.

I dag er der en ensidig favorisering af de offentlige daginstitutioner; massive mængder af offentlige skattekrone går til denne ene pasningsløsning, mens de familier, som vælger selv at passe deres børn, intet får. Det er ikke rimeligt, og jeg kan stadig væk ikke forstå, at Fremskridtspartiet ikke vil være med til at give disse familier en hånds-rækning, når der oven i købet er tale om, at det vil reducere de samlede offentlige udgifter, og at ventelisterne ligeledes vil blive reducerede.

Formanden:

Jeg er ganske enig i, at dette ikke er en skatteformdiskussion. Ganske enig.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg er selvfølgelig også enig med formanden, men når en ordfører for et parti angriber et andet parti og nævner disse ting, må det jo være rimeligt, at man svarer på det. Og det er klart, at børnefamilierne ville jo få nogle lettelser, hvis de fik nogle skattelettelser.

[Ole Donner]

Men jeg takker fru Pia Christmas-Møller for indlægget her og må konstatere, at man har altså ikke stillet forslag gentagne gange efter sidste folketingsvalg. Det, fru Pia Christmas-Møller talte om, var altså noget, der lå før december 1990, og det tager jeg til efterretning.

Eva Kjer Hansen (V):

Det er med stor beklagelse, at jeg må konstatere, at der ikke er flertal bag dette lovforslag. Venstre og De Konservative står åbenbart alene med ønsket om at give børnefamilierne valgmulighed mellem forskellige børnepasningsordninger.

Det er åbenlyst, at det er imod den socialdemokratiske ideologi at give børnefamilierne mulighed for at vælge mellem private og offentlige pasningsordninger. Efter den socialistiske opfattelse skal alle børn vel presses ind i de offentlige institutioner. Men at andre partier, der tidligere har talt varmt for valgfrihed på dette område, ikke støtter lovforslaget, stiller jeg mig aldeles uforstående over for, særlig når det gælder Kristeligt Folkeparti.

Kristeligt Folkeparti anbefalede jo lovforslaget under førstebehandlingen, og det er helt naturligt, fordi partiet selv har været fremme med lignende forslag tidligere. Og partiets formand, energiminister Jann Sjørnsen, har jo som minister bl.a. udtalt, at vi totalt svigter de forældre, som selv vælger at passe deres børn, at vi ikke kan være bekendt ikke at hjælpe den gruppe økonomisk. Og ministeren har også sagt, at for at give børnene bedre forhold bør det offentlige opmuntre familierne til selv at passe deres børn eller give mulighed for at kunne gå på deltidsarbejde.

Her kommer vi så med et forslag, der hjælper på den situation, og så agter Kristeligt Folkeparti åbenbart at stemme imod. Det er helt utroligt. Der er åbenbart forskel på, hvad partiet siger uden for dette hus, og hvad partiet siger, når der er afstemning i salen. Jeg undrer mig også over, at energiministeren forlod salen, kort før lovforslaget kom til behandling.

For ganske nylig kom Kommunernes Landsforening med en rapport om efterspørgsel og udbud på dagpasningsområdet. KL fastslår bl.a., at der er behov for bedre information om og hjælp til etablering af alternative og private ordninger, ligesom man foreslår, at det skal være muligt for kommunerne at yde til-

skud til privat pasning af venteliste-børn. I øvrigt nævner KL også, at der er brug for en justering af søskenderabatten, og det er jeg også enig i, men det er en helt anden diskussion. Men nøjagtig de forslag, som KL stiller op, åbner vi mulighed for med det foreliggende lovforslag.

Som børnepasningen er indrettet i dag, tilgodeser vi alene de familier, der vælger at lade deres børn passe i de offentlige pasningsordninger – kommunal dagpleje og daginstitutioner – og det er selvfølgelig helt fint, hvis man helst vil gøre brug af de ordninger. Men det er for dårligt, at der ikke er vilje til at støtte de familier, der ønsker en anden pasningsordning. Jeg må konstatere, at det åbenbart udelukkende er De Konservatives og Venstres folketingsgrupper, der har viljen til at give valgmuligheder med hensyn til børnepasning.

Lovforslaget er helt klart et initiativ, der vil kunne bidrage til at løse nogle af venteliste-problemerne, og som vil give mange familier mulighed for at indrette deres tilværelse, som de nu helst vil, med den form for børnepasning, de ønsker. Så jeg beklager dybt, at der ikke er andre partier, der vil støtte dette lovforslag.

Lysholm Christensen (KRF):

Det kan umiddelbart se besynderligt ud, at Kristeligt Folkeparti agter at stemme imod dette lovforslag, idet vi jo var positive over for det ved førstebehandlingen. Men jeg skal forklare, hvordan tingene hænger sammen.

Det er fortsat Kristeligt Folkepartis politik, at vi gerne vil styrke børnefamilierne ved at give tilskud til børnepasning i hjemmet, også til de familier, som ikke er tilknyttet arbejdsmarkedet. Vi gør det, fordi vi vil styrke børnefamilien, og fordi vi mener, at de, der frivilligt ønsker at passe deres børn på den måde, skal have en mulighed for det. De skal have et vist økonomisk tilskud til det, fordi vi mener, det er en god familiepolitik.

Vi mener det også, fordi det sparer det offentlige for en række udgifter. Man kan hurtigt stille et regnestykke op, som viser, at den familie, der passer deres børn hjemme, i løbet af få år vil have sparet det offentlige for adskillige hundrede tusinde kroner, specielt hvis det er en familie med flere børn. Det vil også være med til at reducere ventelisterne i de kommunale institutioner, og der er i det hele taget

[Lysholm Christensen]

mange gode argumenter for en politik, som går ind for at give tilskud til børnepasning i hjemmet.

Vi får i øvrigt mange henvendelser fra forældre, som ønsker at benytte sig af denne mulighed. Der er altså ikke nogen tvang i det, det er et ønske fra en stor gruppe af forældre, og lovforslag nr. L 82 lagde også op til, at det skulle være en frivillig ordning både for kommunen og for forældrene. Så derfor er det fortsat Kristeligt Folkepartis politik at støtte en sådan linie.

Hvorfor har vi så skiftet mening? Ja, jeg kan ganske åbent sige, at dette spørgsmål indgik med stor vægt i regeringsforhandlingerne i januar måned. Da forsøgte Kristeligt Folkeparti at få dette med i regeringsgrundlaget. Vi må erkende, at det ikke lykkedes. Vore fire mandater var ikke styrke nok til at få det nedfældet i regeringsgrundlaget, og derfor må vi i loyalitet over for regeringen sige, at det altså ikke blev denne gang, vi fik problemet løst.

Vi arbejder videre, og vi glæder os over, at Venstre og Konservative så klart har meldt ud på dette punkt. Det vil vi huske til et senere tidspunkt, hvor det forhåbentlig kan lade sig gøre at samle et flertal.

Derfor må jeg sige til fru Eva Kjer Hansen, at Venstre og Konservative altså ikke står alene med ønsket om at få løst dette problem. Vi må bare erkende, at vi ikke kan medvirke i dag, men vi har ikke opgivet denne sag. Vi er stadig væk positive over for løsningen af problemet.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Det er jo interessant at høre, hvilken pris Kristeligt Folkeparti har måttet betale for at indgå i regeringssamarbejdet.

Men det, jeg så undrer mig over, når jeg hører hr. Lysholm Christensens forklaring på, hvorfor Kristeligt Folkeparti ikke agter at stemme for det her lovforslag, er, at partiets formand, energiminister Jann Sjørnsen, i sin tid som minister, nemlig den 18. februar i år, i et interview i Jyllands-Posten klart siger, at han synes, vi fra det offentlige side skal give tilskud til de familier, der ønsker at passe deres børn selv.

Dermed siger Kristeligt Folkeparti åbenbart til offentligheden nogle ting, som partiet overhovedet ikke er parat til at stemme for, når der

er et konkret lovforslag i salen. Det synes jeg er for dårligt.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg kan ikke forstå, at fru Eva Kjer Hansen ikke kan forstå, at Kristeligt Folkeparti naturligvis arbejder for den politik, vi har, med de muligheder, de realistiske muligheder, der ligger foran os.

Fru Eva Kjer Hansen undrede sig over, at der ikke var flertal for det udmærkede forslag. Jamen fru Eva Kjer Hansen erindrer måske, at det var der heller ikke, mens den forrige regering sad ved magten. Da var der heller ikke flertal for det. Der var ikke flertal ved førstebehandlingen. Kristeligt Folkeparti ville gerne være med til at gennemføre dette forslag, og dengang det var Venstre og Konservative, der dannede regering, da støttede Kristeligt Folkeparti naturligvis det forslag. Vi arbejder altid sammen med dem, der er på arbejdspladsen, altid.

Det er ikke vores skyld, at Venstre og Konservative forlod regeringsarbejdspladsen. Det er deres egen skyld. Dengang lå vores mulighed for at fremme vores synspunkter i at indgå i samarbejde med den regering. Nu er vi gået ind i en anden regering, og dér må vi naturligvis, som fru Pia Christmas-Møller heldigvis har forstået, arbejde på de vilkår, der nu engang er, når man er ét parti ud af fire i en regering. Det kan da hænde, at det går op for fru Eva Kjer Hansen på et eller andet tidspunkt, når hun har siddet længe nok i Folketinget, at sådan er nu engang spillereglerne, og sådan er mulighederne her.

I Kristeligt Folkeparti ønsker vi ikke at spille vores tid på drilleforslag, og det havde vi egentlig håbet at Venstre heller ikke ville. Det er åbenbart det, man er i gang med.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Efter den seneste belæring fra hr. Glønborg til fru Eva Kjer Hansen må jeg sige, at Kristeligt Folkeparti åbenbart ønsker et slagsmål om denne her sag.

Vi er jo nogle, der godt kan forstå, at det koster lidt at gå i regering m.v., men når hr. Glønborg, som jo er en erfaren parlamentari-

[Pia Christmas-Møller]

ker, går op og belærer en anden parlamentariker om, hvordan man gør her i Folketinget, så synes jeg nok, det er på sin plads at gentage, hvad det var, fru Eva Kjer Hansen havde fremført. Hun fremførte nemlig, at Kristeligt Folkepartis formand, den nuværende energiminister, hr. Jann Sjursen, på et tidspunkt, da han var og er minister, udtaler sig i så kategoriske vendinger til offentligheden, til pressen, uden siden hen at demtere pressens referater, at man må tro som almindelig læser af i dette tilfælde Jyllands-Posten, at der er tale om regeringens politik.

Når partiet så efterfølgende stemmer imod disse synspunkter, er der rimeligt grundlag for at nævne det her fra Folketingets talerstol. Jeg må sige, at energiministeren må stå til ansvar for de udtalelser, som han kom med til Jyllands-Posten, og der var ikke noget at tage fejl af. Han sagde meget kategorisk, at det ikke er regeringens opgave at forhindre forældre i selv at passe deres børn gennem ensidige tilskud til offentlige daginstitutioner.

Det er nogenlunde ordret, hvad han sagde til Jyllands-Posten, og det var en udtalelse på regeringens vegne – sådan måtte man læse det – og der var ikke nogen forbehold i den pågældende artikel, som kunne give indtryk af, at Kristeligt Folkeparti og regeringen alligevel ville være i den situation, at man skulle stemme imod.

Jeg synes nok, at den belæring, hr. Glønborg her gav fru Eva Kjer Hansen, vender tilbage som en kolossal boomerang ikke mindst til hr. Glønborg, men så sandelig også til energiministeren.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg skal sige til hr. Glønborg, at det her overhovedet ikke er et drilleforslag, det er faktisk meget alvorligt ment. Vi synes, det er et dybt problem, at børnefamilierne i dag ikke kan vælge mellem forskellige pasningsordninger, fordi vi alene tilgodeser de offentlige institutioner.

Jeg er dybt forundret over, at Kristeligt Folkeparti åbenbart skifter politik efter, hvad der er mest bekvemt, efter hvad man kan opnå i et regeringssamarbejde. Man er åbenbart villig til at sælge ud også af de politikområder, der hører til partiets mærkesager. Det synes jeg virke-

lig må give nogle frustrerede vælgere i Kristeligt Folkepartis vælgerskare.

Jeg skal sige til hr. Glønborg, at Kristeligt Folkeparti ifølge betænkningen over lovforslaget agter at stemme imod forslaget. Man undlader ikke bare at stemme, nej, man stemmer imod og markerer dermed klart, at man ikke går ind for det, der står i lovforslaget.

Jeg synes, det er vælgerbedrag, så det batter.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg skal ikke forlænge debatten så meget. Men jeg kan ikke dy mig for at komme med nogle bemærkninger til Venstre og Konservative.

Er der nogen, der er hyklere her i denne sal efterhånden, så er det netop V og K. Hvor ofte har vi ikke tidligere hørt: Ja, vi måtte jo stemme sådan og sådan – f.eks. i flygtningepolitikken – for vi skulle tage hensyn til flertallet?

Nu kommer så Venstres ordfører og belærer andre om, hvad det er at være hyklere og lave vælgerbedrag. Jeg må nok sige, at er der nogen, der har lavet vælgerbedrag, så er det Venstre i flygtningepolitikken. Udadtil står man med ét synspunkt, indadtil siger man: Vi må jo tage hensyn, vi var i regering, og vi må tage hensyn til flertallet.

I denne og i andre sager, vi har set i den sidste tid, kritiserer man gang på gang regeringen for ikke at gøre noget, man selv har været nærmest til at gøre, og derfor er det mildest talt hykleri fra Venstres side.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti har jo efterhånden været mange år i Folketinget. Når jeg sidder i dag og hører Venstre og Konservative komme med deres varme argumentation for børnefamilierne, så mindes jeg utallige taler i Tinget, hvor man blankt har afvist at hjælpe børnefamilierne. Tidligere Venstreministre afviste blankt enhver støtte til hjemmearbejdende, så længe vores betalingsbalance ikke var i orden.

Man kan jo sagtens komme her og bebrejde et parti, at det ikke lykkedes i regeringsforhandlinger at få dette med, og jeg er nok den, der beklager det dybest. Men der er ingen tvivl om, at Kristeligt Folkeparti i regeringen – med de muligheder, der er – vil forsøge at overbevise de andre om, hvor vigtigt dette er. Det er et godt forslag, det er helt sikkert.

[Inger Stilling Pedersen]

Men der er jo ikke noget flertal. Den tidligere minister har ikke skaffet noget flertal for dette forslag. Vi kan da godt stemme for det og sige, at vi har demonstreret vores vilje, men vi har fået nul ud af det.

Vi agter i regeringen at blive ved med at forsøge at overbevise om, at dette er godt. Argumentationen fra konservativ side er fuldstændig korrekt. Jeg har ført den meget frem i 1970'erne, og jeg sagde, at det var ganske urimeligt, at man støttede børn, der kunne komme i institutioner, hvorimod de andre, der ikke var plads til, eller som var hjemme, ingenting fik.

Men hvor har Venstre og Konservative været henne, siden vi kom i Folketinget i 1973? Det har ikke været muligt at få noget af dette igennem, hverken når man var i regering eller uden for regeringen, måske fordi partierne slet ikke var enige om, hvad man ville. Jeg synes ikke, vi skal bebrejde hinanden en hel masse i dag. Det er nemt at beskyldte andre for, at de har svigtet. Det har vi ikke.

Vi vil nu prøve – og det ved jeg helt sikkert vi vil – alt, hvad vi overhovedet kan, for at få regeringen og regeringspartierne til at forstå, at det er en urimelig måde, man i dag behandler de familier på, der ikke kan få deres børn passet. Jeg foreslog i en tale i 1970'erne, at alle meldte sig på arbejdsmarkedet og alle meldte deres børn i institution i morgen. Så ville hele systemet bryde sammen. Det er fakta.

Så jeg håber på, at det lykkes for Kristeligt Folkeparti i regeringen at få fremmet et forslag, der kan samle flertal, hvor man i dag har et forslag, der ikke er noget flertal for, og så vil jeg også opfordre til, at man sparer lidt på skytset, for der er nok ikke nogen i noget parti, der med ren samvittighed kan sige, at dette her har vi kæmpet for, da vi havde mulighed for at gøre det. Man kan sagtens komme med det i opposition, så kan man gøre alting, og så er det ligegyldigt, hvem der er i opposition.

Men det er helt klart, at Kristeligt Folkeparti ønsker, at børn skal have lov til at være i deres hjem, og at forældrene skal støttes, og vi håber, at den kommende skattereform tilgodeser de hjemmearbejdende forældre.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er ikke mig, der har lagt op til slagsmål

med Kristeligt Folkeparti i dag, men fru Inger Stilling Pedersen fik det næsten til at se ud, som om Venstre og Konservative havde ændret holdning og politik i forhold til børnefamilierne, siden vi var i regering, og det er ikke sandt.

Det lovforslag, vi behandler nu, er fremsat af den tidligere KV-regering. Vi har haft de samme synspunkter i et utal af varianter i forbindelse med forhandlinger ført her i Folketinget – så sent som aktiveringsforhandlingerne sidste forår. Vi har gang på gang forsøgt at bevæge tingene i den rigtige retning.

Men fru Inger Stilling Pedersen har selvfølgelig ret. Hver gang vi er kommet med forslag, der bærer i den rigtige retning for børnefamilierne og deres valgmuligheder, har vi selvfølgelig søgt at etablere den nødvendige finansiering. Den økonomiske ansvarlighed har været fundamental for os, så derfor er der ikke tale om, at vi har fremsat forslag, som ville give guld og grønne skove til børnefamilierne fuldstændig ufinansieret, men vi har stille og fredeligt præsteret en hel del resultater, og vi kom konkret med dette lovforslag, imens vi stadig væk sad i regering.

Det ved fru Inger Stilling Pedersen godt, så derfor synes jeg ikke, det er fair eller rimeligt eller sanddru at påstå, at vi har ændret politik nu, efter at vi er kommet i opposition. Det var næsten, hvad der lå i fremstillingen fra fru Inger Stilling Pedersens side.

Jeg vil gerne kreditere fru Inger Stilling Pedersen for hendes meget langvarige arbejde til fordel for børnefamilierne. Jeg er fuldstændig klar over, at fru Inger Stilling Pedersen i mange år har søgt større valgmuligheder og fleksibilitet på dette område, og på de punkter har vi et langt stykke ad vejen været enige, ikke i alle detaljer, men et langt stykke ad vejen, og det synes jeg ikke vi skal tale os væk fra på nuværende tidspunkt. Men jeg synes lige, at jeg var nødt til at præcisere, at der ikke er tale om noget, der bare minder om kovendinger eller lignende i forhold til vores regeringstid.

Formanden:

Fru Inger Stilling Pedersen for en kort bemærkning, og så håber jeg, at vi kan slutte andenbehandlingen af dette forslag.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Ja, det kan vi sagtens, for det, jeg prøvede, var vel at skrive lidt historie.

Der er ikke tale om, at man har ændret standpunkt, det har man ikke, men man vidste godt, at der ikke var noget flertal for det. Hvorfor har man ikke gennemført det, dengang man havde nogle realistiske muligheder for det? Det kan jo ikke være den konservative ordførers skyld, da hun ikke var medlem på det tidspunkt, men jeg har været her i så mange år, at jeg ved, at det er fakta, at da man havde mulighederne for at skaffe et flertal, gjorde man det ikke. Det havde den forrige regering ikke. Derfor gælder det ikke den forrige regeringsperiode.

Jeg synes, det er et godt forslag, og jeg håber, at det kan fremmes i regeringen i næste samling eller ved den kommende skattereform.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1-3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden behandling af lovforslag nr. L 83:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ret til at modtage tilskud til køb af hjemmehjælpstimer).

Optaget af Pia Christmas-Møller (KF) og Eva Kjer Hansen (V).

(FremSAT 29/10 92. Taget tilbage 11/2 93 af socialministeren (Karen Jespersen). Optaget 11/2 93 af Pia Christmas-Møller (KF) og Eva Kjer Hansen (V). Første behandling 18/11 92. Betænkning 1/4 93).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Pia Christmas-Møller (KF):

Også her er der tale om et lovforslag, som den tidligere borgerlige KV-regering har udarbejdet og fremsat, som blev førstebehandlet i den tidligere regerings tid, og som siden er opretholdt af KV-partierne.

Lovforslaget giver større valgmuligheder for ældre medborgere. Ingen kan være i tvivl om, at Det Konservative Folkeparti står på borgers side i forholdet mellem borger og system. Her giver vi de ældre mulighed for større fleksibilitet i valget af hjemmehjælpssydelse, og vi er faktisk meget kede af, at heller ikke dette forslag ser ud til at kunne få flertal i dag.

Særlig undrer det os, at Fremskridtspartiet afviser forslaget. Fremskridtspartiet, som i skåltaler og ude omkring i forsamlingshusene gang på gang hylder individets frihed over for det offentlige, vil her ikke være med til at give de gamle, som skal have hjemmehjælp, mulighed for selv at vælge, hvor de vil have hjemmehjælpen fra. Det er til stor forundring, at Fremskridtspartiet i betænkningen skriver, at ideen og intentionerne i forslaget er udmærkede, men at mindretallet ikke mener at kunne støtte forslaget på nuværende tidspunkt, idet der ikke er tale om, at vi har normale omstændigheder.

Det er en højst besynderlig afvisning af et godt borgerligt forslag, som giver ældre medborgere større frihed. Hvor mange af os kender ikke eksempler på, at gamle mennesker ikke føler, at de svinger med den hjemmehjælper, der kommer i deres private hjem?

Hvor mange af os kender ikke eksempler på, at de godt kunne tænke sig selv at have indflydelse på, hvem der skal komme daglig eller ugentlig og hjælpe dem med de forskellige praktiske gøremål?

Hvorfor skulle vi ikke imødekomme dette ønske, som eksisterer blandt rigtig mange ældre? De ældre, som ikke ønsker at gøre brug af valgmuligheden, kan jo lade være. Der er stadig væk tale om, at de så vil få servicen fra det